

Nr 265.

Av herr **Svensson** i Ljungskile, om ersättning enligt militärsättningsförrordningens grunder åt värnpliktige E. H. Lindholms efterlevande.

Värnpliktige nr 348—71—1937 Ernst Åke Lindholm, född den 14 oktober 1917 och hemmahörande i Stockholm, var under tiden den 22 november 1943—31 januari 1944 inkallad till militärtjänstgöring vid Kungl. Svea livgarde. Tjäntgöringen fullgjordes under förhållandevis ansträngande förhållanden, och Lindholm, som till yrket var kamrer och fysiskt otränad, hade enligt uppgift av kamrater svårt att utstå de med tjänsten förenade ansträngningarna. Han blev förkyld och verkade trött och »nere». Likväl deltog han i tjänstgöringen intill utryckningsdagen utan att låta sjukskriva sig.

Efter tjänstgöringens slut voro hans krafter fortfarande nedsatta. Hans arbetsgivare, chefen för Scania Bilreparationer A/B i Stockholm, har intygat, att Lindholm, som tidigare visat god arbetsförmåga, vakenhet och energi samt utfört sitt arbete till full belåtenhet, efter återgången till arbetet, sedan militärtjänstgöringen avslutats, visade sig slö och själsfrånvarande och ständigt klagade över stor trötthet och att han till följd härav icke förmådde utföra sitt arbete till belåtenhet. Även av andra personer har intygats, att Lindholm efter sin militärtjänstgörings avslutande visade påtaglig förändring i fråga om hälsotillstånd och uppträdande.

Den 18 april 1944 hade sjukdomen utvecklats så, att Lindholm fann sig böra söka läkare, och det konstaterades då, att han ådragit sig lungsäcksinflammation. Efter vård i hemmet under mellanliggande tid, intogs han på Ersta sjukhus den 3 maj 1944, där han därefter vårdades till den 15 december 1944, då han på egen begäran utskrevs för att under julen vistas i hemmet. Han tillfrisknade aldrig efter sitt insjuknande utan avled den 17 juli 1945 och efterlämnade maka.

Med anledning av sin efter militärtjänstgöringen konstaterade sjukdom, vilken han fann uppenbarligen ådragen under militärtjänstgöringen, gjorde Lindholm den 24 oktober 1944 framställning till riksförsäkringsanstalten att få komma i åtnjutande av ersättning enligt militärsättningsförrordningen, men fann ämbetsverket genom beslut den 19 januari 1945 ersättning icke böra beviljas, enär militärtjänstgöringen icke skäligen kunde

antagas hava väsentligen bidragit till sjukdomen (MD 8535/1944). En av ämbetsverkets tre i beslutet deltagade ledamöter, nämligen chefen för militärskaderegleringsbyrån, var dock av skiljaktig mening och ansåg, att ersättning borde beviljas för lungsäcksinflammation, enär Lindholms militärtjänstgöring skäligen måste antagas hava väsentligen bidragit till sjukdomen.

Lindholm anförde besvär över riks försäkringsanstaltens beslut hos försäkringsrådet, men besvären lämnades utan bifall genom beslut den 15 juni 1945, och synes försäkringsrådet därvid hava stött sig på ett i ärendet avgivet utlåtande av en av försäkringsrådets läkare, vilken funnit sjukdomen hava samband icke med militärtjänstgöringen utan med en bihåleaffektion, för vilken Lindholm vårdats sommaren 1943.

Det måste, enligt min mening, ha synts Lindholm och hans efterlevande egendomligt, att ersättning nekats i detta fall med hänvisning till en tillfällig sjukdom under år 1943, från vilken Lindholm tillfrisknat redan efter några dagar och varav han icke haft någon som helst känning därefter. I vart fall måste det förefalla sannolikt, att militärtjänstgöringen påverkat hans hälsotillstånd i ofördelaktig riktning, och detta har ju också styrkts av intygsgivare, som haft tillfälle iakttaga, att hans hälsotillstånd försämrades under tjänstgöringen. I dylikt fall synes det mig också skäligt, att ersättning beviljas, och uppenbart är, att chefen för militärskaderegleringsbyrån i riks försäkringsanstalten i förevarande fall har samma uppfattning. Givetvis kunna gränsfall uppkomma, där det är svårt att avgöra, huruvida uppkommen skada härleder sig från militärtjänstgöring eller icke, men i dylika fall synes en god regel dock böra vara, att ersättning beviljas.

Med åberopande av vad sålunda anförts och med stöd av intyg och handlingar, som komma att överlämnas direkt till vederbörande utskott, får jag härmed hemställa,

att riksdagen måtte medgiva, att ersättning enligt militärersättningsförordningens grunder må utgå till värnpliktige 348-71-1937 Ernst Åke Lindholms efterlevande på grund av den sjukdom, i vilken han insjuknade och avled efter militärtjänstgöring.

Stockholm den 22 januari 1946.

Wald. Svensson.